

Arrest

**nr. 108 372 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 11 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2013 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De reden van de beslissing luidt als volgt:

“Op 22/4/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 3, 8 en 13 van de EVBM. Schending van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de administratie rust. Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit. Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel.”*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting rond de door hem geschonden geachte regels en beginselen, citeert de bestreden beslissing en stelt vervolgens dat hij slechts kan vermoeden dat de aanvraag die hij deed op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) thans zou geweigerd zijn maar dat een dergelijke beslissing hem nog niet werd betekend. In de huidige stand van zaken bevindt verzoeker zich nog steeds legaal op het grondgebied en is hij nog steeds in het bezit van een attest van immatriculatie, zodat het bevel volkomen onbegrijpelijk voorkomt. Een bevel om het grondgebied te verlaten houdt een verplichting in die moet worden uitgevoerd, met name het land verlaten. Verzoeker kan onmogelijk enerzijds worden toegelaten tijdelijk op het grondgebied te verlaten terwijl hem anderzijds een bevel wordt gegeven om het land te verlaten. De tijdelijke toelating is dus niet verenigbaar met de bestreden beslissing. Verzoeker wordt werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, nu hij nergens nog bescherming kan inroepen en blootgesteld wordt aan een repatriëring naar Sierra Leone waar zijn leven in gevaar is. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoeker. Het recht beschermd door de artikelen 2 en 3 van het EVRM is onaantastbaar en duldt geen uitzondering.

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker haalt dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zet op geen enkele wijze uiteen hoe de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten treedt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en artikel 62 van de vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet betwist dat zijn asielprocedure werd beëindigd met een voor hem negatief arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, derhalve niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat hem een bevel wordt betekend terwijl hij, ingevolge de ontvankelijkverklaring van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een attest van immatriculatie had en dat hem nog geen beslissing aangaande de gegrondheid van de aanvraag bekend is, zodat een en ander onverzoenbaar is.

Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het attest van immatriculatie slechts tijdelijk aan verzoeker werd afgeleverd, met name in afwachting van de behandeling ten gronde van zijn aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat op 2 januari 2013 een beslissing werd genomen inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat aan de burgemeester van de gemeente Hoei de opdracht werd gegeven om deze beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen en het attest van immatriculatie in te trekken. Een eventuele onregelmatigheid bij de betekening van deze beslissing tast evenwel de regelmatigheid ervan op zich niet aan en staat er niet aan in de weg dat deze beslissing in het rechtsverkeer is. Daarbij komt nog dat de vraag dient te worden gesteld welk belang verzoeker heeft bij deze grief, nu luidens de stukken van het administratief dossier zijn raadsvrouw met een schrijven van 2 januari 2013, zijnde de datum waarop de beslissing ex artikel 9ter werd genomen, ervan in kennis werd gesteld dat een beslissing werd genomen inzake de aanvraag. Verzoeker en zijn raadsvrouw konden dus minstens kennis hebben van het feit dat de beslissing werd genomen.

2.5. Voorts, waar verzoeker een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert en ook stelt dat een bevel om het land te verlaten wordt genomen alvorens een eventueel beroep kan worden ingeleid en behandeld in strijd is met artikel 13 van het EVRM, en dat beroep dus niet effectief kan zijn, stelt de Raad het volgende vast:

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, doch doet dienaangaande slechts gelden dat de bestreden beslissing en het daarin opgenomen om in de Schengenruimte te verblijven hem tot de burgerlijke dood veroordeelt, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en dus wordt blootgesteld aan een repatriëring naar Sierra Leone waar zijn leven in gevaar is. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag reeds werd onderzocht en werd afgesloten met een negatieve beslissing, die door de Raad in beroep werd bevestigd bij arrest nr. 42 152 van 22 april 2010. Aldus werd reeds getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker brengt geen enkel nieuw argument aan dat tot de vaststelling zou kunnen leiden dat hij thans wél enig risico zou lopen op een behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Met zijn vage, algemene bewering voldoet hij geenszins aan de bewijslast die vereist is. In die optiek, en vooral gelet op het feit dat geen enkel element voorligt dat verzoeker gedwongen zou zijn verwijderd alvorens zijn beroep zou worden afgehandeld, ligt evenmin een schending voor van artikel 13 van het EVRM.

2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS